GILLIAN

FLYNN

După faptă și răsplată

DE LA AUTOAREA FENOMENELOR INTERNAȚIONALE
FATA DISPĂRUTĂ, OBIECTE ASCUȚITE
ȘI LOCURI ÎNTUNECATE

CONNECTION

TREI

Gillian Flynn observă atent imperfecțiunea umană și răul care există printre noi.

WASHINGTON POST

Stilul lui Flynn are o precizie de bisturiu.

NEW YORK TIMES

După faptă și răsplată e o poveste perfect construită, menită să-i țină în priză pe fanii lui Gillian Flynn pentru următorul său roman.

THE INDEPENDENT

GILLIAN FLYNN

DUPĂ FAPTĂ ŞI RĂSPLATĂ

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară
Titlul original: The Grown Up, 2014

Editura Trei, 2017

Versiune ebook: v1.0, august 2018

Am încetat să le fac laba nu pentru că nu eram bună. Ci am încetat să le fac laba pentru că eram cea mai bună la asta.

Timp de trei ani, am făcut cea mai bună labă din trei state. Chichirezul e să nu te gândeşti prea mult la ce faci. Dacă-ncepi să-ți faci griji pentru tehnică, dacă te-apuci să analizezi ritmul şi presiunea, ceva din esența actului se pierde. Trebuie să te pregăteşti mental din timp, apoi n-ai decât să nu te mai gândeşti deloc şi să ai încredere că trupul tău ştie ce are de făcut.

În principiu, e ca *swing*-ul la golf.

Le-o frecam bărbaților şase zile pe săptămână, opt ore pe zi, cu pauză de prânz, şi aveam întotdeauna programul încărcat. Îmi luam două săptămâni de vacanță pe an şi nu lucram niciodată de sărbători, fiindcă lucrul manual de sărbători e o chestie jalnică pentru oricine. Aşadar, în trei ani, evaluez că am făcut vreo douăzeci şi trei de mii cinci sute patruzeci şi şase de labe. Să n-o credeți pe jigodia aia de Shardelle, care spune că aş fi renunțat fiindcă n-aveam talentul necesar.

Am renunțat fiindcă, atunci când faci douăzeci şi trei de mii cinci sute patruzeci şi şase de labe în trei ani, sindromul de tunel carpian devine o chestie cât se poate de concretă.

Am ajuns să fac asta într-un fel onest. Poate că „de la sine" ar fi o formulă mai bună, fiindcă altfel n-am prea dat pe dinafară, în viața mea, de onestitate. Am fost crescută în oraş de o mamă chioară (un început numai bun pentru când mi-oi publica volumul de memorii) care nu era o femeie de treabă. N-avea probleme cu drogurile sau cu băutura, avea însă o problemă cu munca. Era cea mai leneşă jigodie din câte-am cunoscut vreodată. De trei ori pe săptămână, o luam amândouă la papuc pe străzile din centru, la cerşit. Însă fiindcă mama nu suporta să iasă din casă prea mult, voia să fie cât mai strategică în privința asta. Să scoată cât mai multe parale în cel mai scurt timp, apoi să se-ntoarcă acasă,

să se-ndoape cu prăjitură cu ciocolată şi vanilie şi să se uite la procese date la televizor, lăţită pe salteaua noastră, printre pete. (Asta-mi amintesc cel mai bine din copilărie: petele. N-aş putea să-ţi zic ce culoare au ochii mamei, dar ştiu nuanţa petei de pe mocheta cea rufoasă, un cafeniu dens, bine pigmentat, ştiu că petele de pe tavan erau de un portocaliu-închis, şters, în vreme ce pata de pe perete avea nuanţa intensă a pişatului.)

Ne îmbrăcam potrivit cu rolul. Ea purta o rochie drăguţă de bumbac, cam uzată pe la cusături, însă care emana un aer de decenţă. Pe mine mă băga în chestii care-mi rămăseseră mici. Ne aşezam pe-o bancă şi cercetam din priviri lumea potrivită pentru cerşeală. E o schemă destul de simplă. Prima alegere e un autobuz al vreunei biserici din afara oraşului. Enoriaşii bisericilor din oraş nu fac decât să te trimită la respectivele biserici. Însă, dacă nu-s de prin zonă, n-au încotro şi de obicei te ajută, mai ales dacă e vorba de o femeie chioară, de mână cu un copilaş cu burtică proeminentă. A doua alegere sunt femeile care umblă câte două. Alea care-s singure pot să-ţi întoarcă la iuţeală spatele; dacă-s mai multe, e mai greu să te vâri în sufletul lor. A treia alegere e o femeie singură care are genul ăla de privire deschisă. O ştiţi doar: femeia pe care-o opriţi ca s-o întrebaţi cum să ajungeţi în locul cutare sau cât e ceasul; ei, de la femeia aia noi ceream bani. Apoi toţi tipii mai tinerei, cu bărbi sau chitare. Pe ăia în costume n-are sens să-i opreşti: clişeul e corect, sunt nişte scârnăvii cu toţii. Şi nici pe-ăia cu inel pe degetul mare. Nu ştiu cum se face, dar bărbaţii cu inel pe degetul mare nu te ajută niciodată.

Cei pe care-i agăţăm aşa? Nu le ziceam fraieri, victime ori pradă. Le ziceam Tony, fiindcă pe tata îl chema Tony şi nu putea niciodată să zică *nu* la ceva (presupun totuşi că mamei îi zisese cel puţin o dată, când îl rugase să rămână).

Odată ce opreşti un Tony de-ăsta, îţi dai seama în două secunde în ce fel să ceri. Unii vor să fie abordaţi rapid, ca la o tâlhărie. Şi-atunci bagi litania: „N-

avemcemâncanedaţişinouăunban?" Unii vor să se scalde în nefericirea ta. Îţi dau parale doar dacă le oferi şi tu ceva care să-i facă să se simtă mai bine şi, cu cât e mai tristă povestea ta, cu atât se simt mai bucuroşi să te-ajute şi cu atât te alegi cu mai mulţi bani. Nu-i învinuiesc. Dacă te duci la teatru, vrei să te distrezi.

Mama a crescut la o fermă din sudul statului. Mama ei murise la naştere; taică-său, cultivator de soia, o crescuse când nu era prea sleit de muncă. Aici a venit la facultate, însă taică-său a făcut cancer, ferma a fost vândută, bănuţii s-au terminat şi-a trebuit să abandoneze şcoala. Apoi a lucrat trei ani chelneriţă, a apărut fetiţa, tatăl fetiţei a şters-o şi, cât ai zice peşte… s-a trezit că era una dintre ei. Dintre cei sărmani. Şi nu era mândră de asta…

Înţelegi care-i faza. Asta a fost doar o istorioară-aperitiv. De-aici te prinzi şi singur. Imediat îţi dai seama dacă o persoană vrea o poveste de genul „încerc să răzbat în lume": în cazul ăsta, deveneam instantaneu o elevă premiantă, bursieră la o şcoală cu internat aflată departe (şi eram, dar nu despre asta-i vorba), iar mamei îi trebuiau nişte bani de benzină ca să mă ducă acolo (când de fapt eu luam, singură, trei autobuze). Dacă altul voia o poveste de genul „ce de căcat e sistemul", mă transformam brusc în cineva afectat de-o boală vagă (pe care-o botezam după leprele cu care-şi dădea maică-mea întâlnire în perioada aia – sindromul Todd-Tychon, boala Gregory-Mitchell) cu cheltuieli pe care asigurările medicale nu le acopereau.

Mama era şireată, însă leneşă. Eu eram mult mai ambiţioasă. Rezistenţă de fier şi niciun pic de mândrie. Până la treisprezece ani, ajunsesem să câştig din cerşit cu sute de dolari mai mult pe zi decât ea, iar pe la şaisprezece o lăsasem deja cu petele şi televizorul ei (da, lăsasem şi şcoala atârnată de gard) şi pornisem să mă descurc de una singură. În fiecare dimineaţă mă duceam şi cerşeam vreme de şase ore. Ştiam exact pe cine să abordez, cât de mult să-i stau pe cap şi ce să spun. Nu-mi era niciodată ruşine. Ce practicam era

pur tranzacțional: faci pe cineva să se simtă bine şi omul îți bagă banu'.

Vezi, deci, cum treaba cu făcutul labei a apărut firesc, ca o etapă naturală în carieră.

Palmele Spiritului (nu i-am pus eu numele, nu dați vina pe mine) era într-un cartier de fițe din zona centru-vest. Cărți de tarot şi globuri de cristal la vedere, prestații sexuale ilegale pe din dos. Răspunsesem la un anunț care oferea o slujbă la recepție. A reieşit că „recepționistă" însemna de fapt „târfă". Şefa, mea, Viveca, e o fostă recepționistă şi ghiceşte pe bune în palmă. (Cu toate că Viveca nu-i pe bune numele ei, numele ei pe bune e Jennifer, numai că lumea n-are încredere că o tipă pe nume Jennifer poate citi viitorul; persoanele pe nume Jennifer îți pot spune ce pantofiori drăguți să-ți cumperi sau ce piață țărănească să vizitezi, însă ar trebui să-şi țină labele departe de viitorul oamenilor.) Viveca ține în față nişte ghicitoare angajate, iar în spate are o odăiță curățică. Încăperea asta arată ca un cabinet de doctor: cu şervetele de hârtie, dezinfectant şi masă de consultație. Fetele au împopoțonat locul cu eşarfe puse peste lămpi, amestecuri de ierburi aromatice şi flori, pernuțe cu sclipici – chestii din astea foarte femeieşti. Adică, dacă aş fi tip şi-aş căuta să plătesc o tipă care să mi-o frece până-mi dau drumul, n-aş intra în odaie să zic: „Doamne, dar simt arome de ştrudel proaspăt şi nucşoară... hai, apucă-mă rapid de puță!" Aş intra şi n-aş zice mare lucru, ceea ce majoritatea şi fac.

Bărbatul care vine să i se facă laba aici e o făptură unică. (Şi-aici se face doar laba, sau cel puțin eu fac exclusiv asta – am în cazier nişte furturi mărunte, prostioare pe care le-am făcut pe la optşpe-nouăşpe-douăzeci de ani, din cauza cărora n-o să prind *în veacul vecilor* o slujbă ca lumea, aşa că n-am nevoie să ajung, pe lângă asta, săltată pentru o chestie gravă ca prostituția.) Tipul iubitor de labă e o creatură foarte diferită de tipul care vrea o muie ori de ăla care vrea sex. Dar am avut de multe ori clienți fideli: ăştia n-o să vină pentru

altceva decât labă. Pentru unii, laba e o chestie secundară. Nu consideră că au înşelat dacă doar li s-a făcut laba. Ori se tem de boli sau n-au curajul să ceară mai mult. Au tendința să fie bărbați căsătoriți, încordați şi neliniştiți, care au slujbe de nivel mediu, fără atribuții de decizie. Nu judec pe nimeni, enunț doar evaluarea mea. Te vor atractivă, însă nu deşucheată. De pildă, în viața obişnuită port ochelari, însă când sunt în camera din spate îi dau jos, fiindcă distrag atenția – au impresia c-o s-o faci pe Bibliotecara Sexy cu ei şi stau încordați, aşteptându-se să audă primele acorduri din piesa aia de la ZZ Top şi-apoi, când nu se-aude piesa, devin jenați că s-au gândit că ai de gând s-o faci pe Bibliotecara Sexy, îşi pierd concentrarea şi totul durează mai mult decât ar vrea toată lumea.

Vor să fii prietenoasă şi amabilă, dar nu bleagă. Vor ca totul să fie un serviciu, o tranzacție. Schimbi deci nişte vorbe politicoase despre vreme şi despre echipa care le place. De obicei, încerc să înjgheb vreo glumită personalizată pe care s-o repet la fiecare vizită – o glumită personalizată e ca un simbol al prieteniei fără să trebuiască să-ți dai silința necesară într-o prietenie pe bune. Zici deci *Văd că au scos capul căpşunile!* sau *Pentru vâsla asta ar trebui o barcă mai mare* (astea-s exemple reale) şi-apoi se sparge gheața şi tipii nu se mai simt nişte jeguri, fiindcă de-acum sunteți prieteni, şi-aşa vine cheful şi poți să treci la treabă.

Problema era că mă omora încheietura mâinii. Nici treizeci de ani şi o încheietură de octogenară. Viveca nu făcea caz de asta. Nu mulți angajați sunt loiali ca mine. Dar nici nu credea că banda elastică de la încheietură îmi sporeşte şarmul. Scaiul ăla cu care-i prinsă e zgomotos când îl desfaci. Aşa că, într-o zi, a venit la mine în spate. E o femeie solidă, aduce a caracatiță – cu multe şiruri de mărgele, franjuri şi panglicuțe fluturând în jurul ei, însoțite de un miros persistent de apă de colonie. Are părul vopsit în culoarea punciului de fructe şi totuşi insistă că-i culoarea ei naturală (*Viveca: cel mai mic copil dintr-o familie sărmană; îşi*

face poftele, dar nu-i răsfățată; indulgentă cu cei pe care-i simpatizează; plânge la reclame. Toate astea le zic şi eu la ghici.)

— Eşti clarvăzătoare, Toci?

Îmi spune Toci de la „tocilară" fiindcă port ochelari şi mănânc iaurt în pauza de masă. Nu-s tocilară de fapt, doar aspir să fiu aşa ceva. Fiindcă am lăsat şcoala, sunt autodidactă. (Nu-i un cuvânt urât, poți să-l cauți în dicționar.) Citesc continuu. Gândesc. Însă îmi lipseşte educația formală. Am deci senzația că-s mai isteață decât toți cei din jurul meu, însă dacă m-aş întâlni cu oameni într-adevăr inteligenți – care au fost la universitate, care beau vin şi vorbesc latineşte –, i-aş plictisi ca naiba. E o viață foarte singuratică. Aşa că port porecla asta ca pe o decorație. Sperând că-ntr-o bună zi n-o să plictisesc de moarte nişte oameni cu adevărat deştepți. Întrebarea este: unde dai peste oamenii ăştia deştepți?

— Clarvăzătoare? Nu.

— Viziuni? Ai avut viziuni vreodată?

— Nu.

Credeam că tot rahatul ăsta cu ghicitul era *lături pentru porci,* cum ar fi zis mama. Chiar a crescut la o fermă din sud, partea asta-i adevărată.

Viveca s-a oprit din jucatul cu o mărgică.

— Toci, eu încerc să te-ajut aici.

Mi-a picat fisa. De obicei îmi merge mintea mai repede, dar mă chinuia rău de tot încheietura. Genul ăla de durere care, când te-apucă, te-mpiedică să te mai gândeşti la altceva decât cum să faci să se oprească. Plus că mai am o scuză: de obicei, Viveca pune întrebări ca să poată ea trăncăni – nu-i prea pasă ce răspunzi.

— Ori de câte ori dau cu ochii de cineva, am îndată senzația asta, am zis imitându-i vocea gravă, înțeleaptă. Văd cine e şi de ce are nevoie. O văd aşa, ca pe-o culoare, ca pe-un halou în jurul lui.

Spuneam adevărul, mai puțin partea de la sfârşit.

— Vezi aure, a zâmbit. Ştiam eu că poți.

Şi aşa am aflat că urma să mă mut în față. Urma să citesc aure, ceea ce însemna că nu-mi trebuia instructaj.

— Tu doar zi-le ce vor să audă, m-a povățuit Viveca. Bagă mare!

Clientela ghicitoarelor era alcătuită aproape exclusiv din femei, în vreme ce clienții pentru lucru manual erau, fireşte, bărbați, aşa că locul funcționa după un plan bine pus la punct. Spațiul nu era mare: trebuia să bagi un tip înăuntru, în camera din spate, şi să te asiguri că intra înainte ca o femeie să vină la ora fixată. Nu voiai să se audă gemete de orgasm din spate tocmai când o femeie îți relata cum i se duce de râpă căsnicia. Scuza cu cățeluşul abia adoptat merge doar o dată. Întreaga poveste era riscantă, în sensul că femeile care-i erau cliente Vivecăi erau de obicei doamne înstărite, genul care se puteau simți foarte uşor ofensate. Şi deoarece casnicele bogate şi triste nu au chef ca viitorul să le fie ghicit de-o Jennifer, atunci cu siguranță că nu vor să-şi afle soarta de la o vrednică ex-lucrătoare sexuală care şi-a paradit încheietura. Aparențele sunt totul. Ăştia nu-s oameni care iubesc duhoarea de mahala, ci e vorba de lume care-ar da orice ca să trăiască la oraş, dar să se simtă ca-n puful suburbiei. Vitrina din față arăta ca o prăvălie fițoasă, gen atelier de olărit. Mă-mbrăcam şi eu potrivit, adică cu țoale artistic-rustice. Bluzele țărăneşti sunt cheia.

Femeile care apăreau în grupuri erau frivole, extravagante, alcoolizate, gata să se distreze un pic. Cele care veneau singure îşi doreau să creadă. Erau disperate şi n-aveau bani destui ca să-şi permită un terapeut scump. Sau nu ştiau că-s într-atât de disperate, încât să aibă nevoie de terapie. Era greu să-ți pară rău pentru ele. Am încercat, fiindcă n-ai chef ca spiritista, cea care are cheia viitorului tău, să-şi dea ochii peste cap când te vede. Dar na, totuşi! Căsoaie în oraş, soți care nu le băteau şi le ajutau cu copiii, uneori cariere, dar întotdeauna cluburi de lectură. Şi, după toate, încă se simțeau triste. De-aia ajungeau întotdeauna să spună: „Nu

ştiu, pur şi simplu sunt tristă". Când ai tristeți din astea, înseamnă de obicei că ai prea mult timp liber la dispoziție. Serios, nu-s psiholog de specialitate, dar de obicei e vorba de prea mult timp liber.

Aşa că dau din mine chestii de genul: „O mare pasiune va pătrunde în viața dumitale". Alegi o chestie pe care le poți pune s-o facă. Îți dai seama ce le-ar face să se simtă bine cu ele însele. Să fie mentorii vreunui copil, voluntare la bibliotecă, să castreze ceva câini, să treacă la veganism. Dar n-o spui ca şi cum le-ai da vreo povață, asta-i cheia. O spui ca pe-un avertisment: „O mare pasiune e pe cale să pătrundă în viața dumitale... trebuie să ai grijă, altfel o să umbrească toate celelalte lucruri care contează!"

Nu spun că-i mereu aşa de uşor, însă adeseori este. Oamenii au nevoie de pasiune. Oamenii simt nevoia să aibă un scop. Şi, când capătă asta, se-ntorc la tine fiindcă le-ai prezis corect viitorul şi i-ai făcut să se simtă bine.

Susan Burke nu era aşa. Mi s-a părut mai răsărită chiar din momentul în care am văzut-o. Am intrat în încăpere într-o dimineață ploioasă de aprilie, abia venită de la o labă făcută unui client. Îmi păstrasem câțiva preferați, pe care-i aveam muşterii de mult, iar acum îl servisem pe un tip bogat, simpatic şi cam împiedicat care-şi spunea Michael Audley (zic „îşi spunea" fiindcă presupun că un tip bogat nu şi-ar da adevăratul nume). *În umbra fratelui său sportiv; şi-a plătit singur studiile; extrem de dotat intelectual, însă fără fițe; se dă în vânt după alergat.* Zic şi eu la ghici. Singurul lucru pe care-l ştiam cu adevărat despre Mike era că-i plăceau la nebunie cărțile. Recomanda la cărți cu zelul după care tânjisem şi eu, ca tocilară aspirantă: imperios, dar camaradereşte. *Trebuie* să citeşti asta! Şi, una-două, ajunseserăm să avem propriul nostru club de lectură (lipicios, uneori), îi plăceau mult „Povestirile supranaturale clasice" şi voia să-mi placă şi mie (*Că doar, până la urmă, eşti spiritistă,* zicea surâzând). În ziua aceea discutaserăm, aşadar, „temele singurătății şi nevoii în *Casa bântuită",* el

terminase, eu ştersesem urmele cu un şervețel dezinfectant şi căpătasem cartea de împrumut pentru săptămâna viitoare, *Femeia în alb.* Mi-am răvăşit apoi părul ca să am un aspect mai intuitiv, mi-am îndreptat pe umeri bluza țărănească, am luat sub braț cartea şi-am dat fuga în camera mare. Nu chiar la țanc: întârziasem treizeci şi şapte de secunde. Susan Burke aştepta: mi-a strâns mâna scuturându-mi-o tare, în sus şi-n jos, iar mişcarea repetitivă m-a făcut să mă strâmb un pic de durere. Mi-a căzut cartea şi, aplecându-ne amândouă s-o ridicăm, ne-am dat cap în cap. Cu siguranță că nu asta vrei de la spiritistul tău, un număr de comedie bufă.

I-am făcut semn să ia loc. Mi-am luat vocea înțeleaptă şi-am întrebat-o care-i motivul venirii ei. E cea mai uşoară cale ca să-ți dai seama ce vor oamenii: întreabă-i ce vor.

Susan Burke a rămas tăcută nişte secunde bune. Apoi:

— Viața mi se destramă, a murmurat.

Era foarte drăguță, însă teribil de tensionată şi neliniştită, aşa că nu-ți dădeai seama cât de bine arată decât dacă o priveai cu luare-aminte. Dacă-i vedeai, dincolo de ochelari, albastrul intens al ochilor. Dacă-ți imaginai părul ei blond-cânepiu lăsat pe umeri. Se vedea de la o poştă că-i bogată. Poşeta îi era prea simplă ca să fie altfel decât incredibil de scumpă. Rochia îi era cenuşie, însă bine croită. Sau poate că nici măcar nu era cenuşie rochia – o făcea ea să pară aşa. Deşteaptă, însă nu şi creativă, mi-am zis. Conformistă. Trăieşte cu frica să nu cumva să spună sau să facă chestii greşite. Îi lipseşte încrederea în sine. Probabil, ținută sub papuc de părinți, şi-acum ținută sub papuc de bărbat. Soțul ei e coleric – şi scopul ei de căpătâi, zi de zi, e să ajungă la capătul zilei fără vreo izbucnire. Trist. E una dintre cele triste.

Susan Burke a început, atunci, să suspine. A bocit cu sughițuri timp de un minut jumate. Aveam de gând să-i ofer două minute şi s-o opresc, numai că s-a oprit singură.

— Nici nu ştiu ce caut aici, a zis trăgând din geantă o batistă pastelată, însă fără s-o folosească. E-o nebunie. Dar vreau numai să ştiu când o să înceteze să se înrăutățească. E tot mai rău în fiecare zi.

I-am oferit cea mai bună privire consolatoare a mea, fără s-o ating.

— Ce se întâmplă în viața ta?

S-a şters la ochi şi, o clipă, m-a privit țintă. A clipit.

— Păi, nu ştii deja?

Mi-a zâmbit apoi. Avea simțul umorului, lucru neaşteptat.

— Deci cum se face asta? a vrut să ştie, ghemuindu-se iarăşi în scaun şi apucându-se să-şi maseze un punct de la ceafă. Cum funcționează?

— Sunt intuitivă psihologic, am început eu. Ştii ce înseamnă asta?

— Citeşti bine oamenii.

— Da, până la un punct, însă puterile mele sunt dincolo de simpla intuiție. Toate simțurile au de-a face cu asta. Simt vibrațiile unei persoane. Văd aurele. Miros deznădejdea, necinstea sau depresia. E un dar pe care-l am de copilă. Mama era o femeie foarte deprimată, dezechilibrată. O înconjura o pâclă albastră. Când era lângă mine, simțeam o rezonanță pe piele, ca atunci când cânți la pian, şi mirosea a disperare, care pentru mine avea iz de pâine.

— *Pâine?*

— Ăsta-i era mirosul, de suflet decăzut.

Trebuia să aleg un miros nou. Nu de frunze moarte, ar fi bătut la ochi, dar ceva în legătură cu pământul. Ciuperci? Nu, nu era elegant.

— Pâine, cât de ciudat, a zis.

Oamenii mă-ntrebau, de obicei, a ce miroseau şi ce culoare avea aura lor. Era primul pas în acceptarea regulilor jocului. Susan s-a foit, stingheră.

— Nu vreau să fiu nesimțită, a zis, dar cred că… asta nu-i de mine.

Am zăbovit un pic, fără o vorbă. Tăcerea empatică e una dintre cel mai puțin folosite arme din lume.

— OK, a zis Susan.

Şi-a dat nişte şuvițe de păr după urechi – avea în ele cercei cu diamante, verigi sclipitoare, lucind precum Calea Lactee – şi deodată a părut cu zece ani mai tânără. Mi-o imaginam puştoaică, probabil un şoarece de bibliotecă, drăguță, însă timidă. Părinți pretenționi, zece pe linie mereu.

— Deci, ce vezi la mine?

— Ceva se-ntâmplă în casa ta.

— Deja ți-am spus eu asta.

O simțeam deznădăjduită. Trebuia s-o fac să creadă în mine.

— Nu, mi-ai spus că viața ți se destramă. Eu spun că are ceva de-a face cu casa ta. Ai un soț, simt multe neînțelegeri între voi: te văd înconjurată de-un verde bolnăvicios, ca un gălbenuş de ou stricat. Pe margini sunt tente de turcoaz vibrant. Asta-mi spune că ceva a fost bine cândva, dar s-a alterat. Aşa-i?

A încuviințat, cu ceva mai multă speranță.

— Simt la tine aceleaşi vibrații pe care le simțeam venind de la mama: sunetele acelea ascuțite, rezonând ca notele scoase la pian. Eşti disperată, îndurerată. Nu poți să dormi.

Menționarea insomniei era mereu riscantă, însă merita. Cei apăsați de supărări nu dorm, de obicei, prea bine. Insomniacii simt o nespusă recunoştință pentru cei care empatizează cu extenuarea lor.

— Nu, dorm opt ore pe noapte, a zis Susan.

— Nu-i un somn adevărat. Ai vise agitate. Poate nu coşmaruri, poate nici nu ți le aminteşti, dar te trezeşti sleită, cu înțepături în corp.

Vezi, se poate salva situația şi când ghiceşti prost. Femeia asta era trecută de patruzeci de ani; de obicei, oamenii trecuți de patruzeci se trezesc cu nişte junghiuri, ceva. Ştiu asta din reclame.

— Ți se strânge anxietatea în ceafă. Şi miroşi a bujor. Un copil. Ai un copil?

Dacă n-avea, puteam să zic „dar *ți-ai dori* unul". Şi n-are decât să nu recunoască – *Nu m-am gândit niciodată, dar niciodată să am un copil* – iar eu o să insist şi îndată cade pe gânduri, fiindcă foarte puține femei care decid să nu procreeze o fac fără să aibă unele dubii. E uşor de plantat gândul ăsta. Doar că femeia de față e deşteaptă.

— Da. Ei bine, am doi. Un fiu şi un fiu vitreg.

Fiu vitreg; dă-i înainte cu fiul vitreg.

— Ceva nu-i cum trebuie în casa ta. E vorba de fiul vitreg?

S-a ridicat şi-a început să scotocească prin geanta bine croită.

— Cât îți datorez?

O dădusem în bară. Am fost sigură că n-o s-o mai văd. Doar că, patru zile după aceea, Susan Burke s-a întors („Se poate ca *lucrurile* să aibă aură?" a întrebat. „Obiectele, de pildă. Sau o casă?"). Apoi, după încă trei zile: „Crezi în spirite rele? Există aşa ceva?" şi iarăşi în următoarea zi.

O ghicisem, în mare parte, corect. Părinți autoritari care-i ceruseră multe, zece pe linie, Ivy League, o diplomă universitară ce-avea de-a face cu matematica şi calculatoarele şi internetul. Cu soțul („e foarte solicitantă ocupația lui, mult stres") se înțelegea mai degrabă bine, însă nu şi cu fiul vitreg. Se mutaseră în casă nouă cu vreun an în urmă, şi cam atunci fiul vitreg devenise o adevărată problemă.

— Miles n-a fost niciodată un băiat iubitor, a zis. Numai pe mine m-a avut ca mamă – sunt cu tatăl lui de când Miles avea nouă ani. Dar a fost mereu rece. Introvertit. Pustiu pe dinăuntru. Mi-e ciudă pe mine că zic aşa ceva. Adică… introvertit e în regulă. Însă în ultimul an, de când ne-am mutat… s-a schimbat. A devenit mai agresiv. E foarte furios. Întunecat. Amenințător. Mă sperie.

Puştiul avea cincisprezece ani şi tocmai fusese mutat cu de-a sila din suburbii într-un oraş în care nu ştia pe nimeni,

în condițiile în care era deja un copil închis în el, stingher. Fireşte că era furios. Aş fi ajutat-o dacă spuneam asta, dar n-am făcut-o. Am profitat de ocazie.

Încercam să mă extind în zona purificării aurelor la domiciliu. În principiu, când cineva se mută la casă nouă, te sună. Umbli prin casă arzând salvie, presărând sare şi bolborosind chestii. Un nou început, îndepărtarea oricăror energii negative rămase de la foştii proprietari. Acum, când lumea se muta iarăşi în inima oraşului, în clădirile istorice vechi, se pare că era pe cale să se înfiripe o afacere înfloritoare. La o casă de o sută de ani sunt o mulțime de vibrații reziduale de rezolvat.

— Susan, te-ai gândit cumva că poate casa îi afectează comportamentul fiului tău?

Susan s-a aplecat spre mine, cu ochii mari.

— Da! Da, m-am gândit. E-o nebunie oare? De aceea… de aceea m-am întors. Fiindcă… era sânge pe perete. Săptămâna trecută. Şi n-am vrut să zic nimic… m-am gândit că o să mă crezi nebună. Dar l-am văzut. O dâră lungă, de la acoperiş până la podea. Oare… am înnebunit?

M-am întâlnit cu Susan a doua zi, la ea acasă. Şi-n vreme ce înaintam cu credincioasa mea maşină break pe strada ei, îmi ziceam: *ruginã.* Nu sânge. Ceva din pereți, de pe acoperiş. Cine mai ştie din ce-or fi fost construite casele alea vechi? Întrebarea era acum cum să-mi joc cartea. Nu mă prea pasiona să mă bag în exorcisme, demonologie şi rahaturi din astea. Şi nu cred că Susan voia asta. Însă m-a invitat acasă la ea, iar femeile de soiul ei nu te invită să le vizitezi decât dacă vor ceva. Îmbărbătare. Aveam să arunc o privire la „dâra de sânge”, să găsesc o explicație şi, în acelaşi timp, să insist că era nevoie de o purificare a casei.

Ba chiar de mai multe. Şi aveam de discutat despre bani. Un pachet de douăsprezece vizite la două mii de dolari părea un început bun pentru negociere. Le puteam întinde, câte una pe lună, pe parcursul unui an, dându-i timp fiului vitreg să se adapteze, să se obişnuiască cu şcoala şi cu noii colegi.

Şi pac, deveneam o eroină şi, una-două, Susan mă recomanda prietenelor ei bogate şi nevrotice. Puteam să-mi fac o afacere proprie şi, când mă-ntreba lumea cu ce mă ocup, puteam spune că-s *antreprenoare,* în felul ăla îngâmfat în care-o zic antreprenorii. Poate că aveam să mă şi împrietenesc cu Susan. Poate că urma să mă invite la clubul ei de lectură, unde să stau lângă şemineu, să ronțăi tartine cu brânză brie şi să zic *am o mică afacere pe cont propriu, sunt antreprenoare, cum ar veni.*

Am ochit imediat casa lui Susan. Am ştiut cumva care-i. M-am oprit şi m-am holbat la ea. Şi m-a luat tremuriciul.

Era altfel decât restul.

Parcă te pândea. Singura casă victoriană rămasă într-un şir lung de imobile noi, pătrățoase. Casa arăta frumoasă şi sumbră, cu petice de muşchi pe ziduri şi piatră cenuşie. Un acoperiş abrupt se prelungea peste intrare, întinzându-se ca o încruntătură pe frunte.

Am privit casa. M-a privit înapoi prin ferestrele prelungi, răuvoitoare, atât de înalte că un copil ar fi putut sta în picioare în cadrul lor. Şi unul chiar stătea. Îi vedeam corpul sfrijit: pantaloni gri, pulover negru, o cravată ruginie înnodată perfect la gât. Păr negru, des, căzându-i pe ochi. Apoi o înceţoşare bruscă şi l-am văzut sărind în casă şi dispărând dincolo de draperiile grele de brocart.

Treptele de la intrare erau abrupte şi lungi, îmi bubuia inima când le-am urcat până la ultima şi am sunat la uşă. În vreme ce aşteptam, am citit inscripția săpată în piatră lângă picioarele mele.

Conacul Carterhook
Construit 1893
Patrick Carterhook

Inscripția era dăltuită cu litere ornamentale, cursive victoriene, cu cele două rotunjimi ale literelor „o” străbătute

de o codiță îmbârligată. Mi-a venit să-mi apăr burta cu mâna.

Susan a deschis uşa, avea ochii roşii.

— Bine-ai venit la Conacul Carterhook, a zis cu falsă solemnitate.

M-a văzut că mă holbez – Susan nu arăta niciodată îngrijită când mă vedeam cu ea, însă acum nici măcar nu se sinchisise să-şi pieptene părul şi dinspre ea venea un miros urât, acru. (Nu de disperare sau depresie, ci doar de gură nespălată şi miros corporal.) A ridicat moale din umeri.

— Mi s-a dus şi somnul până la urmă.

În interior casa nu aducea deloc cu exteriorul, înăuntru fusese renovat şi locul arăta ca orice casă de persoană înstărită. Asta m-a făcut îndată să mă înviorez. Locul *ăsta* îl puteam purifica: corpurile de iluminat de bun-gust, încastrate în pereți, blaturile de granit şi aparatele de uz casnic din oțel inoxidabil, lambriurile de lemn al naibii de netede: perete după perete de stejar ce suferise operații estetice.

— Să începem cu dâra de sânge, am sugerat.

Am urcat la etaj. Mai erau două etaje deasupra. Casa scării era deschisă şi, uitându-mă prin grilajul balustradei, am văzut o față privindu-mă pe furiș de la etajul de deasupra. Piele albă, ochi şi păr negru. Miles. S-a uitat țintă la mine o clipă, cu gravitate, apoi a dispărut iar. Puştiul ăsta se asorta de minune cu aspectul original al casei.

Susan a dat jos o stampă de foarte bun-gust, lăsându-mă să văd întregul perete.

— Aici era, chiar în locul ăsta, a zis arătând cu mâna dinspre tavan către podea.

M-am prefăcut că cercetez cu atenție locul, însă nu era mare lucru de văzut. Curățase totul conştiincioasă, încă simțeam izul de înălbitor.

— Te pot ajuta, am zis. Percep o stare de durere copleşitoare, chiar în locul ăsta. Şi prin casă, dar mai ales aici. Te pot ajuta.

— Casa scârțâie cât e noaptea de lungă, a zis. Aproape că geme, şi n-ar trebui. Tot ce-i în înăuntru e nou. Uşa de la camera lui Miles se trânteşte singură, când nu te aştepți. Iar lui… i s-a înrăutățit starea. E ca şi cum a intrat ceva în el. Un întuneric care-l apasă. Ca o carapace de insectă. Se agită ca un cărăbuş. M-aş muta, atâta sunt de speriată, m-aş muta, dar nu avem destui bani. Nu mai avem. Am cheltuit o grămadă pe casa asta, apoi aproape la fel de mult pe renovare şi… oricum soțul meu nu m-ar lăsa. Zice că Miles trece prin chestii de adolescent. Şi că eu mă pierd prea uşor cu firea.

— Te pot ajuta, am zis.

— Să-ți fac turul complet, a replicat.

Am pornit pe un hol lung şi îngust. Casa era victoriană, deci întunecoasă. Cum te depărtai de fereastră, intrai în beznă. Susan aprindea luminile, pe măsură ce avansam.

— Miles le închide, a zis. Iar eu le aprind iar. Când îi spun să le lase aprinse, se face că habar nu are despre ce vorbesc. Aici e biroul, a zis.

A deschis o uşă, lăsând la vedere o încăpere cavernoasă, cu şemineu şi rafturi de cărți acoperind pereții.

— E o bibliotecă, am îngăimat.

Erau cel puțin vreo mie de cărți acolo. Cărți grele, impresionante, cărți de oameni deştepți. Cum să ai o mie de cărți acolo şi să spui că-i un birou?

Am păşit înăuntru şi m-am cutremurat dramatic.

— Simți? Simți… greutatea de-aici?

— Urăsc camera asta, a încuviințat Susan.

— O să trebuiască să dau mai multă atenție încăperii ăsteia, am zis.

Aveam de gând să zăbovesc pe-acolo câte o oră şi să citesc, să citesc ce pofteam.

Am ieşit iarăşi pe hol, care se întunecase iarăşi. Susan a oftat şi s-a apucat iarăşi să apese pe întrerupătoare. Am auzit un tropotit de picioare alergând maniacal încoace şi-ncolo pe hol. Am trecut de o uşă închisă, în dreapta mea.

Susan a bătut – *Jack, eu sunt.* Un scârțâit de scaun tras deoparte, clicul unei încuietori, apoi uşa a fost deschisă de un alt copil, mai mic cu câțiva ani decât Miles. Semăna cu maică-sa. I-a zâmbit lui Susan de parcă n-o mai văzuse de nişte ani.

— Bună, mami, a zis cuprinzând-o cu brațele. Mi-a fost dor de tine.

— El e Jack, are nouă ani, a zis ea trecându-i mâna prin păr. Mami are un pic de treabă cu prietena ei, a continuat Susan lăsându-se la nivelul lui, cu un genunchi pe podea. Termină de citit şi-o să-ți dau ceva bun.

— Încui uşa? a întrebat Jack.

— Da, mereu să-ncui uşa, scumpule.

Am pornit din nou, şi iarăşi am auzit clicul încuietorii.

— De ce îl pui să încuie?

— Miles nu-l place pe fratele lui.

Cred că m-a simțit neîncrezătoare: niciunui adolescent nu-i plac frații mai mici.

— Ar trebui să vezi ce i-a făcut Miles unei bone pe care n-o plăcea. E unul dintre motivele pentru care n-avem bani. Facturi medicale, a zis, şi s-a întors brusc spre mine. N-ar fi trebuit să zic asta. N-a fost… chiar grav. Posibil un accident, nici nu mai ştiu. Poate c-am luat-o naibii razna.

A scos un hohot chinuit. S-a şters cu dosul palmei la ochi.

Am ajuns la capătul holului, unde era o altă uşă încuiată.

— Ti-aş arăta camera lui Miles, dar n-am cheie, s-a mulțumit să zică. Şi mi-e şi prea frică.

S-a străduit să râdă, dar neconvingător; hohotul n-avea suficientă energie cât să treacă drept autentic. Am urcat la etajul următor, care era alcătuit dintr-o serie de încăperi cu pereți tapetați şi zugrăviți, cu mobilă victoriană delicată aranjată cam alandala. Într-o cameră nu era decât o litieră.

— E pentru pisica noastră, Wilkie, a zis Susan. Cea mai norocoasă mâță din lume: are o cameră întreagă doar ca să-şi facă nevoile.

— O să foloseşti la ceva şi spațiul ăsta.

— De fapt, e o pisică tare dulce. Şi are aproape douăzeci de ani.

Am zâmbit, ca şi cum asta ar fi fost ceva interesant şi de bine.

— E clar că avem mai mult spațiu decât ne trebuie, a zis Susan. Ne-am gândit, cred, că o să fie un alt… poate să adoptăm, însă n-am de gând să mai aduc vreun copil în casa asta. Aşa că ne-am ales cu nişte debarale foarte costisitoare. Soțului meu îi plac vechiturile, e drept.

Ultimul etaj era o mansardă largă, cu nişte cufere vechi înşirate pe lângă pereți.

— Nu-s idioate cuferele astea? a şoptit. El zice că dă locului un pic de autenticitate. Nu i-a plăcut cum s-a făcut renovarea casei.

Casa, aşadar, fusese un compromis: soțul voia atmosferă de epocă, Susan voia să arate nouă, aşa că se gândiseră că separarea asta înăuntru/afară putea să împace şi capra, şi varza, însă membrii familiei Burke ajunseseră mai degrabă resentimentari decât satisfăcuți. Şi, la nişte milioane de dolari după aceea, nu era fericit niciunul. Paradoxul oamenilor cu bani.

Am coborât pe scara din dos, înghesuită de te lua amețeala, ca o vizuină de animal, şi-am ajuns în spațiul vast al bucătăriei moderne, unde metalul licărea pretutindeni.

Miles stătea aşezat la masă, aşteptând. Când l-a văzut, Susan a tresărit.

Era mărunt pentru vârsta lui. Palid la față, bărbie ascuțită şi ochi negri ce reflectau lumina, ca ai unui păianjen. Priviri cercetătoare. *Foarte deştept, nu suportă şcoala,* m-am gândit. *Niciodată nu are parte de suficientă atenție – şi dacă ar avea toată atenția lui Susan, încă n-ar fi destul. Răutăcios. Centrat pe sine.*

— Bună, mami, a zis.

Fața i s-a transformat, era acum străbătută de un zâmbet luminos, prostuț.

— Mi-a fost dor de tine, a adăugat el.

Drăgălaş şi iubitor; Jack. Îşi imita la perfecţie fratele mai mic. Miles s-a ridicat s-o îmbrăţişeze pe Susan şi, păşind, a căpătat postura copilărească a lui Jack, cu umerii lăsaţi. A cuprins-o, s-a vârât în ea. Susan se uita la mine peste capul lui, cu obrajii înroşiţi şi buzele strânse de parcă ar fi simţit ceva puturos în nări. Miles a ridicat privirea spre ea.

— De ce nu mă îmbrăţişezi?

L-a îmbrăţişat scurt. Miles i-a dat atunci drumul, ca şi cum ar fi fost opărit.

— Am auzit ce i-ai zis, a spus. Despre Jack. Despre bonă. Despre tot.

S-a întors spre mine.

— Sper c-o să pleci şi n-o să te mai întorci. Pentru binele tău, a zis zâmbindu-ne amândurora. Asta-i o problemă de familie. Nu crezi, mami?

Apoi a apucat-o tropăind cu bocancii grei de piele în sus pe scară, aplecat tare înainte. Şi chiar păşea ca şi cum ar fi avut în spinare o carapace de insectă, lucitoare şi dură.

Susan s-a uitat în podea, a tras o gură de aer şi a ridicat ochii.

— Am nevoie să mă ajuţi.

— Ce zice soţul tău despre toate astea?

— Nu deschidem tema. Miles e copilul lui. El l-a crescut. Ori de câte ori spun ceva care aduce chiar şi pe departe a critică, zice că-s nebună. O casă bântuită. Poate că sunt. În orice caz, el e mereu plecat; nici măcar n-o să ştie că vii pe-aici.

— Te pot ajuta, am zis. Putem să vorbim un pic despre costuri?

A fost de acord cu suma, însă nu şi cu orarul:

— Nu pot să aştept un an ca să se facă bine Miles; până atunci s-ar putea să ne omoare pe toţi.

A scos iarăşi chicotitul acela deznădăjduit. Am acceptat să vin o dată pe săptămână.

Veneam mai ales în timpul zilei, când copiii erau la şcoală, iar Susan la lucru. Purificam într-adevăr casa, în sensul că o

spălam. Dădeam foc la frunzele de salvie şi presarăm sarea. Fierbeam lavandă şi rozmarin şi ştergeam pereţii şi duşumelele. Mă aşezam apoi în bibliotecă şi citeam un timp. Îmi băgăm nasul peste tot. Am descoperit o groază de poze cu Jack, câteva mai vechi cu Miles, vreo două cu Susan şi niciuna în care să apară bărbatul ei. Îmi părea rău de Susan. Cu un fiu vitreg mânios şi un soţ care lipsea mereu, nu era de mirare că-şi lăsa mintea să hoinărească prin locuri întunecate.

Însă simţeam şi eu, simţeam casa. Nu neapărat pusă pe rele, ci… conştientă. O simţeam cum mă studiază – are vreun sens ce spun? Îmi sufla în ceafă. Într-o zi, când dădeam cu mopul pe duşumele, am simţit o durere bruscă, tăioasă în degetul mijlociu – ca şi cum mi-ar fi fost muşcat – şi, când m-am uitat, sângera. L-am înfăşurat bine într-o cârpă curată şi am privit cum sângele trece prin materialul textil. Şi mi s-a părut că ceva din casă îşi arată mulţumirea.

M-a apucat groaza. M-am străduit s-o înfrunt. *Ţi-ai băgat singură în cap treaba asta,* mi-am zis. *Aşa că scoate-o de-acolo!*

Au trecut şase săptămâni, când, într-o dimineaţă, în timp ce-mi fierbeam lavanda în bucătărie – Susan era la lucru, copiii la şcoală –, am simţit o prezenţă în spatele meu. M-am răsucit şi l-am văzut pe Miles, în uniformă şcolară, cercetându-mă cu un mic surâs răutăcios pe figură. Avea în mână exemplarul meu din *O coardă prea întinsă.*

— Se potriveşte, a zis. Îţi plac poveştile cu fantome?

Îmi umblase prin geantă.

— Ce cauţi acasă, Miles?

— Te-am studiat. Eşti interesantă. Şi ştii că nu poţi rezolva chestia asta, aşa-i?

— Încerc să ajut cumva.

M-a privit cu ochii lui negri, scânteietori.

— Nu arăţi cum am crezut. De aproape. Credeam c-o să fii mai… *sexy.*

A rostit cu ironie cuvântul. Mi-am dat seama ce înseamnă: sexy, adică, precum o clarvăzătoare de Halloween. Cu ruj mult pe buze, păr înfoiat şi cercei care se bălăngăne.

— Dar tu arăți ca o bonă.

M-am dat un pic înapoi. Îi făcuse rău ultimei bone.

— Încerci să mă sperii, Miles?

— Încerc să te ajut, a zis pe un ton cumpănit. Nu vreau să te văd pe lângă ea. Dacă te-ntorci, o să mori. Bine?

Mi-a întors spatele şi a ieşit din încăpere. Când l-am auzit urcând treptele, am dat fuga să-mi adun poşeta şi cheile. Simțeam nevoia să plec de-acolo. Am descoperit, când am pus mâna pe poşetă, că vomitase în ea. M-am holbat la materia puturoasă ce-mi acoperea cheile, portofelul şi telefonul. Se îmbibase şi-n paginile cărții. Mi-era scârbă să pun mâna pe chei, să ating mizeria aia.

Susan a intrat frenetică, izbind uşa.

— E aici? Eşti bine? a zis. M-au sunat de la şcoală, au zis că Miles n-a venit. Cred că a ieşit prin față şi s-a întors prin spate. Nu-i place să te ştie aici. Ți-a spus ceva?

De sus s-a auzit o bufnitură puternică. Un vaiet. Am luat-o la fugă pe scări în sus. Pe hol, atârnată de brațul unui sfeşnic, era o înjghebare primitivă, o păpuşă de cârpe. La încheietură avea un ştreang făcut din elastice de cauciuc. Din camera lui Miles, de la capătul holului, s-au auzit răcnete. *Nuuuu, scârbă ce eşti, scârbă!*

Ne-am oprit în fața uşii.

— Vrei să vorbeşti cu el? am zis.

— Nu.

A făcut cale întoarsă, înlăcrimată, şi-a luat momâia de cârpe de pe brațul corpului de iluminat, privind-o.

— Am crezut la început că-s eu, a zis Susan întinzându-mi-o. Dar n-am păr şaten.

— Cred că eu sunt, am spus.

Susan s-a dus la ea în cameră, iar eu mi-am continuat treaba. Jur că am muncit. Am spălat casa, centimetru cu centimetru din pereți şi podea, cu rozmarin şi lavandă. Am

afumat cu salvie şi-am îngânat cuvinte magice fără noimă, în vreme ce Miles ţipa, iar Susan bocea la etajul de deasupra. Apoi am răsturnat în chiuveta din bucătărie tot ce aveam în geantă şi-am lăsat apa să curgă până ce lucrurile s-au curăţat.

La amurg, în vreme ce-mi descuiam maşina, o femeie mai în vârstă, dată bine cu pudră şi cu obraji bucălaţi, m-a strigat de pe stradă. S-a apropiat grăbită prin ceaţă, surâzătoare.

— Vreau doar să-ţi mulţumesc pentru ce faci pentru familia asta, a zis. Pentru că-l ajuţi pe micul Miles.

Apoi a dus degetele la buze, făcând gestul cu închisul fermoarului, care înseamnă „îmi ţin gura închisă”, şi s-a îndepărtat iute, înainte să-i pot spune că nu făceam absolut nimic ca să ajut respectiva familie.

Când m-am întors în micuţul meu apartament – un dormitor, paisprezece cărţi –, am observat lângă birou o chestie nouă. O pată ca o băltoacă ruginie, pe peretele din faţă. Mi-a amintit de mama. De viaţa mea de altădată. De toate tranzacţiile – asta pentru aia, aia pentru cealaltă – care nu însemnaseră mare lucru până acum. Odată ce tranzacţia era completă, mintea mi se golea aşteptând tranzacţia următoare, însă Susan Burke şi ai ei îmi rămâneau în cap. Susan Burke, familia ei şi casa aia.

Am deschis străvechiul laptop şi am căutat pe net: Patrick Carterhook. Nişte hârâieli şi cârâieli, apoi un link la un articol de pe site-ul unui departament universitar de limba engleză: O adevărată crimă victoriană – înfiorătoarea poveste a familiei Carterhook.

Anul este 1893, iar magnatul Patrick Carterhook, proprietarul unui lanţ de magazine universale, se mută în conacul său îngrijit din inima oraşului, împreună cu încântătoarea-i soţie, Margaret, şi cei doi fii, Robert şi Chester. Robert, în vârstă de paisprezece ani, era un copil cu probleme, dedat agresării colegilor de şcoală şi chinuirii animalelor

domestice din vecini. La doisprezece ani a dat foc unuia dintre depozitele de mărfuri ale tatălui său, rămânând la fața locului ca să privească dezastrul. Îşi oropsea fratele mai mic şi mai liniştit din fire. Cum Robert devenea tot mai puțin capabil să-şi controleze impulsurile, familia Carterhook a ales să-l izoleze de societate. În 1896 l-au încuiat în conac. N-avea să mai pună vreodată piciorul afară. În închisoarea-i întunecoasă, deşi confortabilă, starea lui Robert se va înrăutăți. O îngrijitoare a fost trimisă la spital în urma unor arsuri inexplicabile, fără să se mai întoarcă vreodată la conac. Bucătarul, la rândul său, a dat bir cu fugiții într-o dimineață de iarnă. Bârfele susțineau că-şi pierduse un deget într-un „nefericit accident".

Nimeni nu ştie cu exactitate ce s-a petrecut în acea casă în noaptea de 7 ianuarie 1898, însă rezultatele sângeroase nu pot fi puse la îndoială. Patrick Carterhook a fost găsit ucis, înjunghiat în patul său; era străpuns de o sută şaptesprezece lovituri de cuțit. Margaret a fost răpusă de un topor – care-i rămăsese înfipt în spinare – în vreme ce încerca să fugă pe scări către pod, iar micul Chester, de 10 ani, a fost găsit într-o cadă, înecat. Robert se spânzurase de o grindă, la el în cameră. Părea să se fi îmbrăcat frumos pentru ocazia respectivă: purta un costum albastru mânjit cu sângele părinților săi şi ud de la apa în care-şi înecase fratele.

Sub istoria asta era o poză neclară a familiei Carterhook. Patru fețe solemne, nezâmbitoare, cătând printre funde din dantelă. Un bărbat subțiratic trecut de patruzeci de ani, cu mustață pe oală, o femeie blondă şi micuță cu ochi scăpărători, atât de deschişi la culoare că păreau albi. Doi băieți, cel mai mic blond precum maică-sa, cel mai mare brunet, cu ochi negri, surâzând şi cu capul înclinat uşor într-o parte, un pic arogant. Băiatul mai mare arăta ca Miles. Nu era identic, însă similar în esență: aerul superior, îngâmfat, amenințător. Miles.

Dacă ai da deoparte scândurile însângerate ale duşumelei şi gresia pătată de apă, dacă ai distruge grinda de care a atârnat cadavrul lui Robert Carterhook, dacă ai dărâma pereții care le-au absorbit țipetele, ai învinge oare casa? Ar mai putea fi bântuită dacă măruntaiele – organele ei interne – ar fi scoase? Sau răutatea persistă în aer? În noaptea aceea am visat o siluetă micuță deschizând uşa camerei lui Susan, strecurându-se lângă ea, privind-o calm de deasupra cum doarme, în mână cu un cuțit lucitor luat din bucătăria ei impecabilă în valoare de-un milion de dolari. Încăperea mirosea a salvie şi a lavandă.

Am adormit după-amiaza şi m-am trezit în beznă, în mijlocul unei furtuni. M-am holbat la tavan până a răsărit soarele, apoi m-am îmbrăcat şi am plecat cu maşina spre conacul Carterhook, lăsându-mi acasă ierburile nefolositoare.

Susan, cu ochi înlăcrimați, a deschis. Pe chipul palid i se reflecta cenuşiul întunecat al casei.

— *Eşti* vizionară, a şoptit. Voiam să te sun. E mai rău, nu se opreşte, a zis lăsându-se să cadă pe un divan.

— Miles şi Jack sunt aici?

A dat din cap că da şi a ridicat un deget spre tavan.

— Miles mi-a zis aseară, cât se poate de calm, că are de gând să te omoare, a spus Susan. Şi chiar îmi fac griji… fiindcă Wilkie… Doamne!

S-a pornit iar pe bocit.

Pisica a intrat agale în cameră. Flenduroasă şi slabă, un motan bătrân. Susan a întins degetul spre el.

— Uite ce i-a făcut… bietului Wilkie!

M-am uitat mai bine. Coada pisicii era doar un moț răvăşit de păr. Miles i-o tăiase.

— Susan, ai un laptop la îndemână? Trebuie să-ți arăt ceva.

M-a condus în bibliotecă, la un birou victorian care era, se vedea bine, al soțului. A apăsat un buton şi în şemineu s-a aprins, vuind, focul. I-am arătat lui Susan site-ul şi istoria

familiei Carterhook. Îi simțeam respirația caldă pe gât în timp ce citea.

Am arătat poza cu degetul:

— Robert Carterhook îți aminteşte de cineva?

A dat din cap, parcă în transă.

— Ce-nseamnă asta?

Ploaia răpăia pe obloanele negre. Tare mi-aş fi dorit o zi luminoasă, albastră. Apăsarea casei era insuportabilă.

— Susan, îmi place de tine, şi mie nu-mi place multă lume. Îți vreau binele, ție şi familiei tale. Şi nu cred că pot.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai nevoie de cineva care să te *ajute*. Eu nu te pot ajuta. E ceva nefiresc în casa asta. Cred că ar trebui să plecați de-aici. Nu-mi pasă ce zice soțul tău.

— Dar dacă plecăm… Miles tot cu noi o să fie.

— Da.

— Şi… o să se vindece? Dacă pleacă din casa asta?

— Susan, nu ştiu.

— Ce tot spui?

— Spun că ai nevoie de altcineva decât de mine ca să rezolve asta. Nu-s calificată. Nu sunt în stare. Nu pot decât… să-ți fiu prietenă.

S-a tras de lângă mine, a îngânat un *scuză-mă* şi a dispărut. Am aşteptat. Îmi zvâcnea iar încheietura, dureros. Am aruncat o privire prin camera înțesată de cărți. N-aveau să se țină petreceri aici, la care să fiu invitată. N-aveam să fiu prezentată prietenelor bogate şi nevrotice. Îmi distrusesem şansele dându-i un răspuns pe care nu-l dorea. Însă mă simțeam şi eu, o dată în viață, o persoană bună, de treabă.

Am văzut-o pe Susan trecând iute pe lângă uşă. După care, imediat, a urmat-o Miles.

— Susan! am țipat.

M-am ridicat, însă nu m-am putut urni ca să ies. Am auzit voci murmurând, pe un ton imperios sau furios. Apoi, nimic.

Tăcere. *Du-te acolo.* Îmi era însă prea frică să păşesc de una singură pe holul ăla întunecos.

— Susan!

Un copil care-şi teroriza frățiorul şi-şi amenința mama vitregă. Care-mi spusese, calm, că mă aştepta moartea. Un puşti care tăia coada animalului familiei. O casă care îi ataca şi-i manipula pe cei ce o locuiau. O casă care văzuse deja patru morți violente şi voia mai multe. *Liniştește-te.* Holul era încă întunecat. Nici urmă de Susan. M-am ridicat de pe scaun. Am pornit spre uşă.

Miles a apărut brusc în cadrul uşii, rigid şi cu umerii țepeni, purtând, ca întotdeauna, uniforma şcolară. Îmi bloca ieşirea.

— Ți-am spus să nu mai vii niciodată aici, şi te-ai întors – iarăşi şi iarăşi, a zis pe un ton cumpătat, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil care era pedepsit. Ştii că o să mori, nu?

— Unde-i mama ta, Miles? am zis dând înapoi, în vreme ce el păşea spre mine.

Era micuț, dar mă înspăimânta.

— Ce-ai făcut cu mama ta?

— Încă nu pricepi, aşa-i? a zis. În seara asta o să murim.

— Îmi pare rău, Miles, n-am vrut să te supăr.

A râs mijindu-şi ochii, cât se poate de voios.

— Nu, m-ai înțeles greşit. Ea o să *te omoare* pe tine. Susan o să ne omoare pe amândoi. Uită-te prin camera asta. Crezi că eşti aici din întâmplare? Priveşte mai bine! Uită-te cu atenție la cărți!

Mă uitasem cu atenție la cărți. Ori de câte ori curățam pe-aici, mă uitam la toate cărțile, le cântăream în palme, tânjeam după ele. Îmi imaginam cum ar fi fost să fur vreo două pentru micul meu club de lectură.

Clubul meu şi-al lui Mike. Toate cărțile pe care le citisem cu Mike în ultimii câțiva ani erau aici. *Femeia în alb, O coardă prea întinsă, Casa bântuită:* mă felicitasem văzându-le – ce isteață eram eu, cum citisem eu atâtea cărți din biblioteca asta. Însă nu eram o cititoare versată, ci doar o

târfă proastă care nimerise într-o bibliotecă anume. Miles a luat de pe birou o fotografie, o poză de nuntă. Apusul ce se profila în spatele mirelui şi miresei îi lumina din spate, umbrindu-i. Susan era superbă, o versiune exuberantă şi vie a femeii pe care o ştiam. Mirele? Abia dacă-i recunoşteam chipul, însă scula i-aş fi recunoscut-o oriunde. Îi făcusem laba soțului lui Susan timp de doi ani.

Miles mă privea cu ochii mijiți, ca un comediant aşteptând ca publicul să se prindă de poantă.

— O să te omoare, şi-s destul de sigur că o să mă omoare şi pe mine, a zis.

— Cum adică?

— E jos, chiar acum sună la poliție. Mi-a zis să te țin de vorbă. Când o să urce, are de gând să te-mpuşte şi-apoi să le spună polițiştilor unul din următoarele două lucruri. Unu: eşti o escroacă ce pretinde că ar avea puteri paranormale ca să îi jecmănească pe cei vulnerabili. I-ai spus că ai putea să-i ajuți fiul dezechilibrat mental însă, în loc de asta, n-ai făcut decât să îi intri în casă şi să furi. Când ți-a reproşat asta, ai devenit violentă, aşa că te-a împuşcat în legitimă apărare.

— Nu-mi place, care-i varianta a doua?

— Chiar erai pe bune. Chiar credeai că sufăr de pe urma energiilor casei. Dar se pare că nu-s până la urmă bântuit, ci doar un adolescent psihopat cum sunt atâția. M-ai forțat prea tare şi te-am omorât. Apoi ea a încercat să-mi ia arma, ne-am luptat şi m-a împuşcat pe mine în legitimă apărare.

— De ce ar vrea să te omoare pe tine?

— Nu mă suportă, niciodată nu m-a suportat. Nu-s al ei. A încercat să mă trimită pachet maică-mii, dar mamei nu-i pasă nici atâtica. A încercat să mă trimită la internat după aia, dar tata a zis nu. Aşa că i-ar plăcea, e clar, să mă vadă mort. Aşa e ea. Aşa îşi câştigă existența: rezolvând probleme. E foarte pragmatică în răutatea ei.

— Dar pare aşa de…

— Cumințică? Nu, nici vorbă. Asta a vrut să crezi. E o directoare executivă frumoasă, cu o carieră de succes. Taie şi

spânzură. Dar era nevoie ca tu să-ți formezi impresia că o fraiereşti. Că deții controlul aici. Zi-mi, greşesc? Nu cu asta te ocupi? Să-i manipulezi pe cei manipulabili?

— Vrea să mă omoare… din cauza tatălui tău?

— Susan Burke a avut căsnicia perfectă şi tu i-ai stricat-o. Tata a plecat.

— Sunt sigură că nişte… mici aventuri nu sunt motivul pentru care a plecat tatăl tău.

— Asta crede ea.

— Şi tatăl tău ştie… că-s aici?

— Încă nu – chiar călătoreşte tot timpul. Dar odată ce-o să afle că am murit amândoi, o să pună cap la cap lucrurile – cum i-a găsit soțioara cartea de vizită a târfei-spiritiste în exemplarul din *Rebecca* – şi-o să-l apuce o tristețe nebună. Dacă nu s-ar fi văzut cu tine, mami nu te-ar fi chemat acasă în mod repetat şi am fi trăit amândoi. Groaza şi vinovăția aia… n-o să poată niciodată să se simtă răscumpărat în ochii ei. Şi exact asta e şi ideea.

— Aşa m-a găsit Susan? Cartea de vizită?

— Susan a găsit cartea de vizită şi i s-a părut cam ciudat. Tatei îi plac poveştile cu fantome, însă e cel mai mare sceptic din lume – nu s-ar duce în veci la cineva care ghiceşte în palmă. L-a urmărit. Şi-a dat seama. A stabilit o întâlnire. Şi, când ai apărut cu *Femeia în alb,* a ştiut.

— Îți spune lucrurile astea.

— Numai pe mine mă are ca să stea de vorbă. A decis să te omoare, dar a vrut să te omoare aici, unde să pară că victima este ea. E cel mai uşor. Aşa că a inventat povestea cu casa bântuită. Tu căutai să te agăți de ceva de genul şi ți-a servit-o pe tavă. Conacul Carterhook, te ia *groaza,* ce mai!

— Dar familia Carterhook? Am citit pe net.

— Sunt invenții… Adică… au existat, presupun, doar că n-au murit cum ai citit tu.

— Dar am citit!

— Ai citit despre ei fiindcă ea a scris articolul ăla. Ştii ce uşor e să faci o pagină web? Şi-apoi construieşti nişte linkuri

către ea, după care găseşti nişte lume credulă care dă share? Nici nu-ți vine să crezi ce uşor e. Mai ales pentru cineva ca mama.

— Poza aia părea…

— Ai fost vreodată la un talcioc – numai cutii de carton cu fotografii vechi, la un dolar bucata? Nu-i greu să găseşti vreun puşti care să arate cam ca mine. Mai ales dacă ai de-a face cu o persoană care-i dispusă să creadă. O fraieră. Ca tine.

— Şi sângele de pe zid?

— Ți-a spus ea că era acolo, atât. Pentru atmosferă. Ştia că-ți plac poveştile cu fantome. Voia să vii, să crezi. Îi place să se joace cu mintea oamenilor. Voia să-ți faci griji pentru ea şi-apoi… pac! să ai momentul ăla de şoc când îți dai seama c-o să mori şi că te-ai temut de ce nu era cazul. *Simțurile* te-au trădat.

A rânjit disprețuitor.

— Şi cine a tăiat coada motanului?

— E rasa manx, n-are coadă. Pot să răspund la ce întrebări mai ai cât suntem pe drum? Aş prefera să nu-mi aştept aici moartea.

— Vrei să vii cu mine?

— Păi, să vedem: pot să plec cu tine sau să rămân aici şi să mor. Da, aş prefera să vin cu tine. Probabil c-a terminat de dat telefon. Probabil că se pregăteşte să urce încoace. Am pregătit deja scara de incendiu în camera mea.

Am auzit pe scări tocurile lui Susan. Era la două etaje mai jos şi urca iute. Îmi striga numele.

— Ia-mă cu tine, te rog, a zis. Te rog. Numai până se-ntoarce tata. Te rog, mi-e frică.

— Şi cum rămâne cu Jack?

— Pe Jack îl place. Doar de noi vrea să scape.

Susan era acum la doar un etaj distanță şi continua să urce.

Am coborât pe scara de incendiu.

Eram deja în maşina mea, o porniserăm, când mi-am dat seama că habar nu aveam încotro ne îndreptăm. Fața palidă a lui Miles reflecta luminile farurilor maşinilor ce treceau, precum o lună bolnăvicioasă.

— Sună-l pe taică-tău, am zis.

— Tata e în Africa.

Ploaia răpăia pe caroseria metalică a maşinii. Susan Burke izbutise să-mi inspire o asemenea groază de casa aia, încât aproape că-mi blocase mintea. Puteam acum să gândesc: o femeie de succes se mărită cu un bărbat bogat. Au un copil cuminte şi drăgălaş. Viața e frumoasă, cu o excepție: fiul vitreg. O crezusem când zisese că Miles fusese mereu rece cu ea. Sunt sigură că şi ea era mereu rece cu Miles. Sunt sigură că încercase de la bun început să scape de el. Cineva aşa de calculat precum Susan Burke n-ar fi vrut să crească copilul ciudatei şi retras al altei femei. Susan şi Mike îşi continuă căsnicia, însă curând cruzimea ei îndreptată împotriva băiatului lui mai mare le infectează relația. Începe să se depărteze de ea. Atingerea ei îi dă fiori reci. Vine la mine la salon. Şi continuă să vină. Avem destule în comun, cărțile, ca să se poată păcăli că-i vorba de un soi de relație. Lucrurile cu Susan se tot strică, până ce el ajunge, într-un târziu, să se mute de-acasă. Îl lasă pe Miles în urmă fiindcă are de făcut nişte călătorii pe alt continent – de îndată ce sentoarce, intenționează să facă ceva în privința asta. Susan însă îi descoperă secretul şi dă vina pe mine pentru distrugerea mariajului ei. Închipuie-ți câtă turbare pe ea să afle că o femeie ca mine îi face soțului ei lucru manual. Şi-acum mai e şi blocată cu un puşti sinistru pe care-l urăşte şi cu o casă din care nu poate pleca. Începe să urzească la planuri. Mă ademeneşte. Miles mă avertizează în felul lui eliptic, cum aş fi procedat şi eu cu un străin în adolescență. Cei doi fac cu rândul în a se provoca în prezența mea. Susan le spune vecinilor o chestie vagă – am venit, cică, să-l ajut pe Miles – în aşa fel încât, atunci când adevărul o să iasă la iveală – că sunt o fostă lucrătoare sexuală, actualmente

escroacă –, ea să pară demolată, jalnică, demnă de milă, iar eu motivul ruinei sale. Felul perfect de a comite o crimă.

Miles s-a uitat la mine cu fața lui ca o lună plină, zâmbind.

— Ştii că acum eşti, în principiu, o răpitoare de minori? a zis.

— Cred că ar trebui să ne ducem la poliție.

— Ar trebui să ne ducem în Chattanooga, Tennessee, a zis cu o anume nerăbdare, de parcă totul ar fi făcut parte dintr-un plan pus demult la cale. O să fie Bloodwillow acolo, anul ăsta. Mereu se ține în altă țară, nu s-a mai ținut în Statele Unite din 1978.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— A, nu-i decât cea mai mare întrunire pe teme supranaturale din lume. Susan mi-a zis că nu mă lasă. Aşa că mă poți duce tu. M-am gândit c-o să te bucuri, că doar asta citeşti, poveşti cu stafii. Poți ajunge la autostradă dacă faci stânga la semaforul ăla.

— Nu te duc în Chattanooga.

— Ai face bine să mă duci. Acum eu sunt la conducere.

— Ai luat-o razna, băiețaş.

— Iar tu ai răpit un copil şi eşti şi hoață.

— Ba n-am făcut nimic.

— Susan n-a sunat la poliție fiindcă era pe cale să te omoare, a râs el. A sunat fiindcă i-am spus eu că te-am prins furând. Îi lipsesc nişte bijuterii, vezi tu?

S-a bătut cu palma peste buzunarul sacoului. Am auzit ceva zăngănind înăuntru.

— Cred că de-acum a urcat şi a descoperit că fiul ei vitreg cu probleme a fost răpit de palmista-spiritistă. Aşa că vreo câteva zile o să trebuiască să stăm cu capul la cutie. Dar e-n regulă, Bloodwillow începe abia joi.

— Mama ta vitregă a vrut să mă omoare fiindcă a aflat de mine şi de taică-tău.

— Poți să spui *labă,* să ştii, a zis. Nu mă simt jignit.

— Susan a aflat.

— Susan n-a aflat nimic… E o idioată incredibil de inteligentă. Eu m-am prins. Împrumut mereu cărțile tatii. Ți-am găsit cartea de vizită, ți-am găsit notițele pe marginea paginilor. M-am dus la locul tău de muncă şi mi-am dat seama ce şi cum. O parte din ce-a zis Susan e adevărat: chiar crede că-s ciudat. Când ne-am mutat aici – după ce i-am spus că nu vreau, i-am spus foarte clar că nu vreau –, am început să fac diverse chestii prin casă. Ca s-o calc pe nervi. Eu am făcut site-ul ăla. Eu. Am inventat şi povestea familiei Carterhook şi tot *eu* am trimis-o la tine, ca să văd dacă o să se prindă naibii cum stă treaba până la urmă şi-o să plece. Dar nu, a pus botul la rahaturile tale. Şi, odată ce-ai apărut la noi, mi-am dat seama cum să fac ca să scap din casa aia tâmpită. Am nevoie de un adult ca să fac orice: pentru condus maşină, închiriat cameră la hotel. Sunt prea mărunt pentru vârsta mea. Am cincisprezece ani, dar arăt de doisprezece. Am nevoie de cineva ca tine ca să mă însoțească. Şi n-a trebuit decât să mă bagi în maşina ta şi gata, te-ai fript. Fiindcă ştii că n-o să te duci tu la poliție. Presupun că cineva ca tine are cazier.

Miles avea dreptate. Ăştia ca mine nu se duc niciodată la poliție, fiindcă niciodată nu iese bine pentru noi.

Miles s-a săltat în scaun, s-a uitat peste bord în noaptea ploioasă, cu fața reflectându-i roşul pâclos şi verdele semafoarelor.

— Fă stânga aici spre autostradă.

Am făcut stânga. Am încercat să-l trag de limbă.

— Deci Susan a spus adevărul despre lucrurile înfiorătoare din casă. Chiar ai amenințat că-ți omori frățiorul?

— E mai relevant că m-a crezut decât că am spus-o.

— Şi i-ai făcut vânt bonei pe scări?

— Te rog… a căzut singură. Nu sunt violent, doar mă duce mintea.

— În ziua aia, când cu voma din poşeta mea, cu răcnetele din cameră şi cu păpuşa atârnată de sfeşnic…?

— De vomitat am vomitat, fiindcă n-ai vrut să mă asculți. Nu voiai să pleci odată. Şi păpuşa la fel. Tot eu am pus şi bucățica aia de lamă de ras pe podea. E de fapt o idee pe care mi-au inspirat-o războaiele din Roma antică. Ai citit vreodată…

— Nu. Şi răcnetele? Păreai foarte furios.

— Da, a fost pe bune. Susan îmi tăiase bucăți cardul de credit şi mi-l lăsase pe birou. Încerca să-mi limiteze mişcările.

A aşteptat răbdător până ce mintea mea a absorbit povestea, până ce-a întors-o pe toate părțile şi-a cercetat-o. *Stai, stai!*

— Stai! Susan mi-a zis că ai tăiat coada pisicii. Tu mi-ai zis că e de rasă manx…

A zâmbit.

— Ha! Bună observație. Deci cineva te minte. Cred că va trebui să decizi ce versiune să crezi. Vrei să crezi că Susan e dusă cu pluta sau că eu sunt dus cu pluta? Care dintre noi doi te-ar face să te simți mai în largul tău? M-am gândit, la început, că ar fi mai bine să crezi că Susan e nebună – că ai fi mai dispusă să apleci urechea la situația mea şi că ne-am putea împrieteni. Că am putea s-o pornim la drum împreună, ca nişte tovarăşi. Dar după aia mi-am zis că-i mai bine să mă crezi ăla rău. Poate că aşa ai şanse mai mari să pricepi că eu trag sforile aici… ce crezi?

Am continuat să mergem în tăcere, în vreme ce-mi analizam opțiunile. Miles m-a întrerupt.

— Pe bune, eu cred că a câştigat toată lumea aici. Dacă Susan e dementa şi vrea să ne vadă duşi, ne-am dus.

— Ce-o să-i spună tatălui tău când ajunge acasă?

— Asta depinde de ce poveste vrei să crezi.

— Chiar e în Africa?

— Nu cred că tata e un factor care să te preocupe în luarea deciziei.

— OK, dar dacă nebunul eşti tu, Miles? Maică-ta o să pună poliția pe noi.

— Opreşte în parcarea aia, la biserică.

M-am holbat la el, l-am privit de sus şi până jos, cu luare-aminte, în caz că avea vreo armă. N-aveam chef să ajung un cadavru azvârlit lângă o biserică abandonată.

— Fă-o şi gata, bine? s-a răstit Miles.

Am oprit în parcarea abandonată de la biserică, lângă intrarea pe autostradă. Miles a ieşit în ploaie şi-a urcat în fugă scările, adăpostindu-se sub streaşină. A scos telefonul şi-a sunat pe cineva, cu spatele la mine. A stat cam un minut la telefon. Apoi a izbit de pământ mobilul, a călcat pe el de câteva ori şi-a fugit înapoi în maşină. Emana un miros deranjant de primăvăratic.

— OK, tocmai am sunat-o pe mămica vitregă cea foarte agitată. I-am spus că m-ai băgat tu în sperieți, că m-am săturat de casa aia şi de toate dubioşeniile ei – de obiceiul de a aduce oameni aşa de neplăcuți – aşa că am fugit şi sunt la tata acasă acum. Tocmai s-a întors din Africa şi-o să rămân la el. Niciodată nu-l sună pe tata.

Făcuse zob telefonul, aşa că n-aveam cum să văd dacă chiar o sunase pe Susan ori juca iarăşi teatru.

— Şi ce-o să-i spui lui taică-tău?

— Să ne amintim că, atunci când ai doi părinți care se urăsc, care sunt prinşi mereu cu munca şi călătoriile şi care ar vrea oricum să te vadă ieşit din viața lor, poți zice o groază de chestii. Ai mult spațiu de manevră. Aşa că n-ai de ce să-ți faci griji, serios. Intră pe autostradă şi, cam la trei ore distanță, e un motel. Cu televiziune prin cablu şi restaurant.

Am intrat pe autostradă. Puştiul era mai isteț la cincisprezece ani decât eram eu acum, având încă o dată vârsta lui. Începeam să cred că toată treaba asta cu intratul în legalitate, altruismul şi bunăvoința era *lături pentru porci.* Începeam să cred că puştiul avea şanse să fie un partener bun. Băiatul ăsta sfrijit avea nevoie de un adult ca să se poată deplasa prin lume, şi nimic n-ar fi fost mai nimerit pentru o escroacă ca mine decât un puşti. Oho, cu câte

puteam să scap, ce şmecherii puteam să pun la cale dacă lumea credea că-s o dulce *mămică!*

Plus că şi întrunirea asta, Bloodwillow, suna foarte mişto.

Am oprit la motel trei ore mai târziu, exact cum evaluase Miles. Ne-am luat camere care dădeau una în cealaltă.

— Somn uşor, a zis Miles. Să n-o ştergi peste noapte, sau revin la povestea cu răpirea. Promit că-i ultima oară când te ameninț, nu vreau să fiu o jigodie. Dar *trebuie* să ajungem la Chattanooga! O să ne distrăm de minune, promit. Nu pot să cred că, în fine, merg acolo. De când eram mic am tot vrut!

A executat un mic dans bizar, bucuros, şi s-a dus la el în cameră.

Puştiul era simpatic. Posibil sociopat, dar simpatic. Îmi lăsa o impresie bună. Mă duceam cu un puşti simpatic într-un loc unde toată lumea voia să vorbească despre cărți şi, pe deasupra, era pentru prima oară în viața mea când ieşeam din oraş. Am hotărât să nu-mi fac griji: poate că nicicând n-aveam să aflu adevărul despre cele petrecute în conacul Carterhook (mişto întorsătură de frază, este?). Dar fie că mă arsesem, fie că nu, am ales să cred că nu. Am convins multă lume de o groază de chestii în viața mea, însă asta avea să fie realizarea mea de căpătâi: să mă conving singură că ce făceam era rezonabil.

M-am suit în pat şi m-am uitat lung la uşa camerei alăturate. Am verificat zăvorul. Am stins lumina. M-am holbat în tavan. M-am holbat la uşă.

Am tras dulăpiorul în fața uşii.

După faptă şi răsplată.

Gillian Flynn s-a născut în 1971, în Kansas City, Missouri. A obținut licența în literatură engleză și jurnalism la University of Kansas, după care și-a luat masteratul în jurnalism la Northwestern University, Chicago. Timp de zece ani a scris pentru revista Entertainment Weekly. Cărțile lui Gillian Flynn au fost traduse în 41 de limbi.

La Editura Trei au apărut Fata dispărută, Obiecte ascuțite și Locuri întunecate.

Fata dispărută a stat peste o sută de săptămâni pe lista de bestselleruri și a fost declarată una dintre cele mai bune cărți ale anului 2012 de către publicațiile People Magazine și New York Times. Adaptarea cinematografică din 2014, cu Ben Affleck și Rosamund Pike în rolurile principale, a câștigat Hollywood Film Award.

Obiecte ascuțite a fost finalist la Edgar Award și primul roman care a obținut vreodată două premii Dagger în același an.

Locuri întunecate a fost declarată cea mai bună carte din 2009 de către publicația Publishers Weekly și a fost ecranizată în 2015, cu Charlize Theron în rolul principal.

GILLIAN
FLYNN
Eroina acestei povestiri este o așa-zisă clarvăzătoare, fostă prostituată, care ajunge la o clientă pe nume Susan, o femeie bogată și nefericită, dornică de un strop de dramă în viața ei perfectă.
Când vizitează locuința în stil victorian a lui Susan, sursa suferinței și a terorii acesteia, clarvăzătoarea își dă seama că poveștile cu fantome nu sunt doar o născocire. Miles, fiul vitreg al lui Susan, contribuie la atmosferă cu comportamentul lui bizar și imaginația macabră. Cei trei se trezesc curând prinși într-o cursă teribilă, la capătul căreia trebuie să afle unde pândește răul și dacă există vreo cale de scăpare.
După faptă și răsplată, nuvelă câștigătoare a Edgar Award, dovedește încă o dată că Gillian Flynn este una dintre vocile cele mai originale și mai puternice din literatura mondială.
TREI
www.edituratrei.ro
9 786064 002624